

ปติยินดีในพระเจ้า

Freut euch über Gott!

Psalm 92

Zeit mit Gott, 23.07. – 04.08.2012

สุวรรณี บ. แปล

Copyright © องค์การสายสัมพันธ์

Kontaktkreis Saisampan e.V.

Ringofenstr. 15

44287 Dortmund

Tel.: 07 00 72 47 26 72

www.saisampan.de

ปิติยินดีในพระเจ้า

การขอบพระคุณเป็นสิ่งล้ำค่า (สดุดี 92.1-16; เนหะมีย์ 8.10)

“เป็นการดีที่จะโมทนาพระคุณพระเจ้า ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์” ด้วยเสียงโห่ร้องยินดี ผู้ขับร้องเพลงสดุดีบรรยายความสุขของมนุษย์ผู้พบกำลังของเขาในความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า จิตใจของเขาเต็มเปี่ยมด้วยการขอบพระคุณในความยิ่งใหญ่ และพระราชกิจอัศจรรย์ของพระเจ้า การสรรเสริญพระเจ้าไม่ได้เป็นภารกิจที่น่ารำคาญสำหรับเขา การขอบพระคุณพระเจ้าไม่ได้เกิดจากการถูกบังคับให้จำต้องทำ หากแต่ว่าเป็น “สิ่งล้ำค่า”

เครื่องประดับที่งามพิเศษและเป็นชิ้นเดียวไม่มีสองในโลกที่มีราคาล้ำค่าซ่อมสร้างความประทับใจและเป็นที่ยอมรับเป็นพิเศษ ผู้ที่รักสิ่งเหล่านี้จะทำทุกสิ่งเพื่อจะได้สิ่งล้ำค่านี้มาเป็นสมบัติของตน สำหรับผู้อธิษฐานบทเพลงสดุดี สิ่งสูงสุดและล้ำค่าที่สุดคือการขอบพระคุณและถวายเกียรติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ทุกเช้าเขาเริ่มต้นด้วยการขอบพระคุณพระเจ้า และในขณะที่อธิษฐานขอบพระคุณ เขาก็นึกขึ้นได้ทีละเรื่องที่เขาต้องขอบพระคุณพระเจ้าของเขา เขากล่าวถึงพระคุณและความสัตย์สุจริตของพระเจ้า พระราชกิจและผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ และพบว่า “พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เป็นพระเจ้าผู้สูงสุดและดำรงอยู่ชั่ววันรันดร์” ผู้อธิษฐานมีความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในสายตา และในขณะที่ขอบพระคุณพระองค์สำหรับสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตของเขา

เราจะเริ่มวันใหม่ของเราด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าในยามเช้าเช่นกัน “พระเยซูเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์สำหรับวันใหม่ที่พระองค์ทรงประทานให้กับข้าพระองค์ ขอบพระคุณสำหรับพระเมตตาที่ได้รับทุกเช้าและความสัตย์สุจริตของพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งนัก ขอบพระคุณพระองค์ พระองค์เป็นพระเจ้าผู้เข้มแข็งที่จะติดตามดูแลข้าพระองค์ในวันนี้ และสถิตเคียงข้างข้าพระองค์ในทุกสถานการณ์” (อ่านเพิ่ม สดุดี 28.6-7; 42.5; 57.9; 106.1)

การสรรเสริญและขอบพระคุณสร้างสันติสุข (สดุดี 92.1-3; 147.1)

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นความสุขยินดีที่จะขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าองค์ผู้สูงสุด ด้วยบทเพลงสรรเสริญ และประกาศความรักมั่นคงของพระองค์ในเวลาเช้า และความสัตย์สุจริตของพระองค์ในกลางคืน ด้วยพิณสิบสายและพิณใหญ่ และด้วยเสียงพิณเขาคู่” การสรรเสริญและ

ขอบพระคุณมีผลต่อชีวิตเราทั้งชีวิต ผู้ใดที่สรรเสริญพระเจ้าคนผู้นั้นจะมีความสุข “ใครมีพระคุณและความสัตย์ซื่อของพระเจ้าอยู่ในสายตา เขาจะไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างเฉยชา อารมณ์เสีย หงุดหงิด และทำตนไม่เป็นที่น่าพึงปรารถนา” (H.Lamparter) การสรรเสริญและขอบพระคุณเปลี่ยนแปลงตัวเราให้ไปในทางที่ดี และมีผลดีต่อความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของเรา ที่ใดที่พระเจ้าได้รับการสรรเสริญ เราจะได้รับสันติสุขของพระองค์ และความยินดีที่เราสามารถแสดงออกที่ทำให้ผู้อื่นมีความสุข เพียงแค่ใบหน้าที่เป็นมิตรก็ทำให้ใจเปรมปรีดิ์ (สุภาษิต 15.30) นักประพันธ์กวีหญิงท่านหนึ่ง Käte Walter (1886-1980) ถูกถามเมื่อท่านอยู่ในวัยชราว่าท่านจัดสรรเวลาของท่านในแต่ละวันอย่างไร? “วันของข้าพเจ้าเริ่มด้วยการขอบพระคุณ ขอบพระคุณที่ข้าพเจ้ายังมองเห็น ได้ยิน และลุกขึ้นได้อยู่ และแม้ในยามศึกที่ข้าพเจ้านอนไม่หลับ ข้าพเจ้าจะอธิษฐานระลึกถึงคนที่อยู่บนรายชื่ออธิษฐานเผื่อของข้าพเจ้า หรือท้องบทเพลงและข้อพระคัมภีร์” ทุกวันเกิดของท่านเป็นวันที่เชิญชวนให้ท่านหยุดสงบนิ่งและขอบพระคุณพระเจ้าเมื่อมองย้อนกลับชีวิตที่ผ่านมา ท่านกล่าวว่า “ช่างเปี่ยมล้นด้วยความรักและสิ่งดีของพระเจ้าตลอดชีวิตที่ยาวนาน ไม่ใช่เป็นเรื่องธรรมดาเลยที่ปีแล้วปีเล่าพระเจ้าเป็นเจ้าทรงเปิดประตูชีวิตให้เราอยู่ต่ออีกปีหนึ่ง และที่พระองค์ทรงกรุณาอุ้มชูเราตลอดหลายปีที่ผ่านมาด้วยความสัตย์ซื่อไม่เปลี่ยนแปลง” (อ่านสดุดี 103.1-5)

พระคุณให้ชีวิตใหม่ (สดุดี 92.1-3; 91.1-2)

ผู้ขับร้องเพลงสรรเสริญเรียกพระเจ้าว่าเป็นองค์ผู้สูงสุด ใครที่อาศัยอยู่ ณ ที่กำบังขององค์ผู้สูงสุดด้วยความเคารพยำเกรงต่อความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์จะพบความสงบ และได้รับมุมมองใหม่ ผู้อธิษฐานพูดถึงพระคุณ (ความรักมั่นคง) ที่ได้ประสบในตอนเช้า กษัตริย์ดาวิดชี้ให้เห็นพระคุณที่ไร้พรมแดนในสดุดี “ข้าแต่พระเจ้า ความรักมั่นคงของพระองค์อยู่ในฟ้าสวรรค์ ความสัตย์ซื่อของพระองค์ไปถึงเมฆ” (สดุดี 36.5; 57.10; 108.4)

พระคุณของพระเจ้าครอบคลุมไปทั่วโลก เป็นของประทานจากพระเจ้าสำหรับมนุษย์ทุกคน ปีค.ศ.1703 ในเมืองใหญ่เมืองหนึ่งนักโทษต้องโทษประหารสองคนถูกนำไปที่แดนประหารโดยมีบาทหลวงติดตามเป็นกำลังใจบนเส้นทางสุดท้ายของเขทั้งสอง พวกเขาไปถึงแดนประหาร และการเตรียมการขั้นตอนสุดท้ายเพื่อการประหารก็เสร็จเรียบร้อย ทันใดนั้นทหารม้าซึ่งเป็นผู้นำข่าวของกษัตริย์ผู้ตั้งอาญาประหารนักโทษสองคนความม้ามาที่แดนประหารอย่างเร่งด่วน ในขณะที่ทุกคนยืนเฝ้าสังเกตการณ์อย่างตึงเครียด ทหารม้าตะโกนเสียงดังผ่านผู้คนที่จ้องดูอย่างแปลกใจ “พระกรุณา!” คำๆเดียวแต่มีผลยิ่งใหญ่มหาศาล! เจ้าหน้าที่วางเครื่องมือลงโทษที่ทารุณจากมือ นักโทษประหารไม่รู้ว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร วินาทีก่อนหน้านี้พวกเขาเห็นความตายของเขายู่ตรงหน้า โดยไม่ได้คาดคิดเขาทั้งสองกลับได้รับชีวิตใหม่ “เราได้ซ่อนหน้าของเราจากเจ้าด้วยความพิโรธอัน

ท่วมท้นอยู่ครู่หนึ่ง แต่ด้วยความรักนิรันดร์ เรามีความสมเพชเจ้า พระเจ้า พระผู้ไถ่เจ้าตรัสดังนี้” (อิสยาห์ 54.8) “เพราะภูเขาอาจจะพินาศไป และเนินอาจจะคลอนแคลน แต่ความรักมั่นคงของเราจะไม่พินาศไปจากเจ้า และพันธสัญญาแห่งสันติภาพของเราจะไม่คลอนแคลนไป พระเจ้าผู้มีความสมเพชต่อเจ้าตรัสดังนี้” (อิสยาห์ 54.10) “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐและทรงพร้อมที่จะประทานอภัย อุดมด้วยความรักมั่นคงต่อบรรดาผู้ร้องทูลพระองค์” (สดุดี 86.5) “แต่ความรักมั่นคงของพระเจ้านั้นดำรงอยู่ ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาลต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ต่อหลานเหลน” (สดุดี 103.17)

ยินดีในพระวณะของพระเจ้า (สดุดี 92.1-3; 119.162)

อีกครั้งพวกเราถูกเรียกในบทเพลงสดุดีให้ร่วมร้องสรรเสริญพระเจ้า “ข้าแต่ท่านผู้ชอบธรรม จงเปรมปรีดิ์ในพระเจ้า การสรรเสริญนั้นควรแก่คนเที่ยงธรรม จงสรรเสริญพระเจ้าด้วยพิณเขาคู่ จงถวายสดุดีแด่พระองค์ด้วยพิณสิบสาย จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระองค์ จงคิดสายอย่างแคล่วคล่องพร้อมกับโห่ร้อง” (สดุดี 33.1-3) คำเชิญชวนนี้มีเหตุผลที่ลึกซึ้ง “เพราะพระวณะของพระเจ้าเที่ยงธรรม และพระราชกิจของพระองค์ก็สำเร็จด้วยความซื่อสัตย์” (สดุดี 33.4) เหตุฉะนั้นจึงสำคัญมากสำหรับผู้ธำรงเพลงสดุดีที่จะครุ่นคิดถึงความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าจนดิ้นรน และบอกเล่าสิ่งเหล่านี้ต่อผู้อื่น เป็นไปได้ที่ผู้ธำรงเพลงสดุดีจะลึกถึงบทเพลงของโมเสสที่ท่านเขียนเมื่อมองย้อนกลับชีวิตที่ผ่านมาของท่านและเวลารับใช้อันยาวนาน โมเสสพูดถึงความจริงและความสัตย์ซื่อของพระเจ้าของท่าน “เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระเจ้า จงถวายความยิ่งใหญ่แด่พระเจ้าของเรา พระศิลา พระราชกิจของพระองค์ก็สมบูรณ์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็ยุติธรรม พระเจ้าที่เที่ยงธรรมและปราศจากความผิด พระองค์ทรงยุติธรรมและเที่ยงตรง” (เฉลยธรรม 32.3-4)

จากกษัตริย์ดาวิดมีคำอธิษฐานตกทอดมายังเรา กษัตริย์ดาวิดประทับนั่งต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าและทูลถามถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์และพระราชกิจอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำต่อประชากรอิสราเอล “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่าและพงศ์พันธุ์ของข้าพระองค์เป็นผู้ใด พระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาไกลถึงแค่นี้?...” คำถามนี้จบลงด้วยถ้อยคำที่แสดงถึงความยำเกรงศรัทธา “ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และบรรดาพระวาจาของพระองค์เป็นความจริง และพระองค์ทรงสัญญาจะพระราชทานสิ่งนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์” (อ่าน 2 ซามูเอล 7.18-29) กษัตริย์ซาโลมอนกล่าวซ้ำอีกครั้งในคำอธิษฐานถวายพระวิหารว่าพระเจ้าทรงทำให้พระวณะของพระองค์เป็นความจริง และได้ทรงรักษาพระสัญญาทั้งหลายของพระองค์ที่ทรงประทานให้ผ่านทางโมเสส (อ่าน 1 พงศกษัตริย์ 8.1-61)

ผู้สร้างที่ยิ่งใหญ่ (สคฺติ 92.4-5; 104.24)

“ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ยินดีด้วยพระราชกิจของพระองค์ ข้าพระองค์ร้องเพลงด้วยความชื่นบาน เนื่องในพระราชกิจของพระองค์” “โดยทั่วไปแล้ว ใครที่ทุกวันนี้สามารถเพิ่มบทเพลงสรรเสริญและลดจำนวนบทเพลงคร่ำครวญได้ จะพบว่าการสรรเสริญพระเจ้านั้นไม่เพียงแต่เป็นสิ่งที่ต้องทำ หากยังเป็นพลังเคลื่อนย้ายหลายสิ่งออกไปได้ การสรรเสริญพระเจ้าเป็นคำหับยาที่ดีที่สุดเพื่อต่อต้านการทดลอง” (H.Lamparter)

ในการสรรเสริญพระเจ้าทำให้เราได้ภาพความยิ่งใหญ่ของพระองค์ โยฮันเนส เคปเลอร์ (1571-1630) นักดาราศาสตร์ที่มีผลงานดีเด่น และผู้ค้นพบกฎการเคลื่อนที่ของดาวเคราะห์ พูดถึงพระเจ้าว่าเป็น “ศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ของโลก” เคปเลอร์พิศวงและสรรเสริญพระราชกิจจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และได้แต่มองความสามารถของมนุษย์ด้วยสายตาที่ท้อใจ ผู้ขับร้องเพลงสคฺติเชิญชวนให้ร่วมร้องเพลงสรรเสริญเกี่ยวกับ “ความคิดอันล้ำลึกของพระเจ้า” “ฝิพระหัตถ์ของพระเจ้า” และ “พระราชกิจของพระเจ้า” ยิ่งเรารู้มากเกี่ยวกับความมหัศจรรย์ในการสร้าง เกี่ยวกับจักรวาล เกี่ยวกับฟิสิกส์ เราก็ยิ่งพิศวงในพระเจ้ามากขึ้น (อ่านสคฺติ 19.1-6; 150.1-6)

คนเขลาปฏิเสธพระเจ้า (สคฺติ 92.6-7; 14.1-3)

หลังจากที่ผู้ขับร้องเพลงสรรเสริญได้กล่าวเน้นในข้อต้น ๆ ของบทเพลง และขอบพระคุณเกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เขาก็พูดถึงความจริงที่น่าเศร้าใจซึ่งอาจทำให้การสรรเสริญพระเกียรติสิริของพระเจ้าสิ้นสุดลง “คนเขลาจะทราบไม่ได้ คนโง่เข้าใจเรื่องนี้ไม่ได้” ผู้แต่งเพลงสคฺติบรรยายสภาพการณ์ของสังคมที่เขาอยู่ เขาไม่ได้มองข้ามความเป็นจริง หากแต่มองสถานการณ์แวดล้อมตัวเขาด้วยสายตาที่เปิดกว้าง คนจำนวนมากในแวดวงของเราเหมือนกับคนในสมัยนั้น พวกเขาไม่สนใจและไม่ยอมรับว่ามีพระเจ้า พวกเขาเชื่อในบางสิ่งบางอย่าง แต่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และยังประกาศทั่วไปว่าไม่สนใจ และตั้งข้อสงสัยในการดำรงอยู่ของพระเจ้า พวกเขาเหยียบย่ำและดูถูกพระบัญญัติที่ยิ่งใหญ่แห่งชีวิตของพระเจ้า Manfred Siebold ซึ่งให้เห็นผลของการประพาดตัวเช่นนี้ว่า “เป็นการเดินเข้าในความมืดหากไม่มีพระเจ้า แต่กับพระองค์เราเดินในความสว่าง หากไม่มีพระเจ้าความมืดกลัวแผ่กระจาย แต่กับพระองค์เราจะไม่หวาดหวั่นต่อสิ่งใดเลย” คำถามมีว่า – เราสามารถนำความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า อำนาจ และพระเกียรติสิริของพระองค์มาสู่โลกของเราได้อย่างไร? บทเพลงสรรเสริญของพวกเราจะมีส่วนร่วมปลุกความปรารถนาและความต้องการพระเจ้าในมนุษย์หรือไม่? “ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้” (กิจการ

4.20) “พอสิลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็เริ่มฝึกไฟในการประกาศพระวจนะ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระคริสต์นั้นคือพระเยซู” (กิจการ 18.5)

แต่เราก็ประสบเช่นกันว่า “คนอธรรมงอกขึ้นอย่างหญ้า และคนกระทำชั่วทั้งปวงเจริญขึ้น” คนประเภทนี้และสวัสดิภาพของพวกเขาได้กลายเป็นสิ่งล่อใจลึงชั่วร้ายสำหรับบางคนที่ยังร่วมเดินทางกับพระเจ้า คนอธรรมสามารถใช้ชีวิตอย่างเปลือยเปล่าเต็มที่ และดูเหมือนว่าพวกเขาสุขสบายดีมาก อาสาฟได้กล่าวไว้ในพระธรรมสดุดีบทที่ 73 ข้อ 1-17 ว่าสิ่งใดได้ช่วยเขาในสถานการณ์เช่นนี้

คนโหดเจริญขึ้นจริงหรือ (สดุดี 92.6-9: 47.2)

ตรงกันข้ามกับคนเขลา คนโหด คนอธรรม และคนกระทำชั่ว ความยิ่งใหญ่และฤทธิ์อำนาจที่ไม่จำกัดของพระเจ้าเป็นเลิศหาสิ่งใดเทียบได้ พระองค์เป็นผู้สูงสุด และยังคงดำรงอยู่ในสภานามสูงสุดของพระองค์กระทั่งเข้าสู่รัศมีรุ่ง พระเจ้าช่างยิ่งใหญ่แน่! “คนอธรรมจะงอกขึ้นอย่างหญ้า และคนกระทำชั่วทั้งปวงเจริญขึ้น – เพียงเพื่อจะถูกทำลายเป็นนิรันดร์” ตรงนี้มีคำถามผุดขึ้นมาว่า – อะไรเป็นเป้าหมายของชีวิตเรา? ความเจริญรุ่งเรือง ความสำเร็จ แต่ในที่สุดก็จะถูกทำลายพินาศไปตลอดกาล? และยังมีอะไรเหลือในชีวิตบั้นปลายของเรา? คำประกาศมรณกรรมของชายหนุ่มคนหนึ่งกล่าวว่า “อยู่อย่างลำบาก ตายอย่างรวดเร็ว นี่หรือคือความหมายของชีวิต?” เป็นไปได้ไหมว่าผู้เขียนสดุดีต้องการเตือนเราไม่ให้พบกับชีวิตแบบนี้? เขาต้องการเตือนผู้อ่านอย่าให้ปรัชญาของพวกเขาเกี่ยวกับชีวิตและความตายทำให้ตัวเองโง่เขลา? เพราะเช่นนั้นใช่ไหมเขาจึงย้ำอีกครั้งว่าพระเจ้าเป็นองค์ผู้สูงสุด? แม้ทีเดียวยกมาหมายถึงองค์ผู้ทรงปกครองอยู่ และองค์ผู้เผชิญหน้ากับศัตรูของพระองค์ด้วยกำลังที่เหนือกว่า “ข้าแต่พระเจ้า เพราะนี่แหละศัตรูของพระองค์ เพราะนี่แหละ ศัตรูของพระองค์จะพินาศ คนกระทำชั่วทั้งปวงจะต้องกระจัดกระจายไป”

ตรงกันข้ามกับสดุดีบทที่ 73 เราสังเกตได้ว่าผู้อธิษฐานบทเพลงสดุดี 92 มองทะลุเข้าใจสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นความสุขของคนไม่รู้จักพระเจ้าได้อย่างถ่องแท้ อาสาฟกล่าวในสดุดี 73 ข้อ 2-3 ว่า “แต่ข้าพเจ้าเล่า แท้ของข้าพเจ้าเกือบสะดุด ย่างเท้าของข้าพเจ้าหมีนพลาคเต็มที่แล้ว เพราะข้าพเจ้ารียาคนจองหอง เมื่อข้าพเจ้าเห็นความเจริญรุ่งเรืองของคนอธรรม” คาของอาสาฟสว่างขึ้นเมื่อ “จนข้าพระองค์เข้าไปในสถานนมัสการของพระเจ้า แล้วข้าพระองค์จึงพิเคราะห์เห็นปลายทางของข้าพเจ้าทั้งหลาย” (สดุดี 73.17) เพราะได้รับการคุ้มครองปกป้อง หรือในยามที่ถูกล่อใจที่ทำให้ผู้เขียนสดุดี 92 พบความเข้มแข็งของเขาในการสรรเสริญพระเจ้า? การสรรเสริญพระเจ้าเป็นการเสริมวิตามินให้กับชีวิต! ดังนั้นให้เรานำคำปลุกเร้าของกษัตริย์ดาวิดมาใช้ “จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวาย

สาธุการแด่พระเจ้า และทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้า จงถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์...”
(สดุดี 103.1-13)

แรงใจในการดำเนินชีวิต (สดุดี 92.9-11; ฮาบากุก 3.19)

“มีสิ่งหนึ่งที่แน่นอน - ศัตรูของพระองค์จะพินาศไป บรรดาผู้ทำชั่วจะต้องกระจัดกระจายไป แต่พระองค์ทรงเชิดชูพลังของข้าพระองค์ให้แข็งแกร่งดั่งเขากระทิง พระองค์ทรงประทานความเปรมปรีดิ์และความกล้าให้กับข้าพระองค์อีกครั้ง” เช่นเดียวกันกับข้อ 7 และข้อ 8 ในข้อ 9 ผู้อธิษฐานได้พูดถึงพวกต่อต้านพระเจ้าและสร้างภัยพิบัติ คนเหล่านี้จะไม่สามารถอยู่รอดหากพวกเขายังยืนกรานไม่เชื่อในพระเจ้า

ตรงกันข้ามกับคนเหล่านี้ ผู้อธิษฐานเพลงสดุดีรู้ว่ากำลังของพระเจามีผลต่อชีวิตส่วนตัวของเขา “พระเจ้าของข้าพเจ้าประทานกำลังชีวิตให้กับข้าพเจ้าอีกครั้ง และเติมเต็มข้าพเจ้าด้วยความกล้าในการดำเนินชีวิต” ด้วยพลังที่พระเจ้าทรงประทานให้ทำให้เขาสามารถเผชิญกับการต่อต้าน และสิ่งที่ถูกถามในโลกนี้ก็ตกอยู่ภายใต้เท้าของเขา (อ่านอิสยาห์ 40.29-31; สดุดี 94.21-22; 86.14-17; 138.3,7,8) เขาไม่เพียงเดินไปในทางของเขาด้วยกำลังใหม่ที่ได้รับ แต่ยังสามารถบอกได้ว่า “พระองค์ทรงเทน้ำมันใหม่บนข้าพระองค์” การเจิมด้วยน้ำมันใหม่ในที่นี้เป็นภาพของการเปลี่ยนจากการไว้ทุกข์ไปสู่ความยินดี อิสยาห์นำข่าวดีมายังผู้ที่ทุกข์ใจ สร้างกำลังใจใหม่แก่ผู้สิ้นหวัง และประกาศต่อเหล่าเชลยว่า “พวกท่านเป็นอิสระแล้ว! การจองจำของพวกท่านถูกปลดปล่อยแล้ว! องค์พระผู้เป็นเจ้าส่งข้าพเจ้ามาเพื่อประกาศว่า เวลามาถึงแล้วที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเราจะกอบกู้พวกเรา และจะคิดบัญชีกับศัตรูของพวกเรา ให้ข้าพเจ้าปลอบประโลมผู้ที่ร้องไห้ และนำข่าวดีมายังผู้ที่ทุกข์ใจในศิโยน พวกเขาไม่ต้องโพรยศีรษะของตนด้วยจี๊เถ่า และไม่ต้องอยู่ในชุดไว้ทุกข์อีกต่อไป แต่ให้ตกแต่งตนเองด้วยเครื่องประดับสำหรับงานเฉลิมฉลองที่น่ายินดี และชโลมตัวด้วยน้ำมันหอม – พวกเขาไม่ควรจะหมดหวังอีกต่อไป แต่ร้องเพลงแห่งชัยชนะ” (อ่านอิสยาห์ 61.1-3) พระเจ้าจะทรงจัดการกับศัตรูทั้งหมดของพระองค์ นี่คือการใจใหม่สำหรับผู้อธิษฐานเพลงสดุดี

เติบโตอย่างมั่นคง (สดุดี 92.7, 12-15; 52.7-8)

ผู้อธิษฐานเพลงสดุดีเปรียบเทียบกับผู้ไม่มีพระเจ้า และรูปแบบชีวิตของพวกเขากับผู้ชอบธรรม และสิ่งที่กำหนดชีวิตของผู้ชอบธรรม “คนชอบธรรมงอกขึ้นอย่างหนาแน่น และผู้ทำความชั่วทุกคนเจริญขึ้น...คนชอบธรรมงอกขึ้นอย่างคั่นอินทผลัม เจริญขึ้นอย่างคั่นสนสีดาร์ในเลบานอน” คำถามมีว่า

เราจะจัดรูปแบบชีวิตของเราอย่างไร? งอกขึ้นอย่างหญ้า หรือเจริญขึ้นอย่างต้นสนสีดาร์? ไม่มีภาพบรรยายที่ชัดเจนกว่านี้ที่สามารถแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของคนอธรรมกับคนชอบธรรม

ใครที่เคยหว่านเมล็ดหญ้าจะรู้ว่าหญ้านั้นโตเร็วมากแค่ไหน หลังการหว่านสิบวันมันก็จะเริ่มงอก สิบวันต่อมาก็จะสูงถึง 10 เซนติเมตร อย่างไรก็ตามปลายฤดูใบไม้ร่วงมันก็จะเริ่มแห้ง และเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล ซึ่งแตกต่างจากขั้นตอนการเติบโตของต้นสนสีดาร์ กว่าเมล็ดต้นสนสีดาร์จะงอก คาดว่าต้นหญาก็แห้งเหี่ยวไปนานแล้ว เมื่อเมล็ดสนงอก และเริ่มเจริญเติบโต มันยังต้องใช้เวลามากประมาณ 50 ปี กว่าลูกสนลูกแรกจะเกิดเป็นรูปเป็นร่าง ลูกสนเป็นผลของต้นสนสีดาร์ ภายในลูกสนคือเมล็ดพันธุ์สำหรับการเพาะต้นสนสีดาร์ต้นต่อ ๆ ไป ต้นสนสีดาร์เป็นต้นไม้ใหญ่ที่เขียวตลอดเวลาและแข็งแรงมาก สามารถอยู่ได้เป็นร้อย ๆ ปี ทั้งความเย็นระดับน้ำแข็ง แม้อุณหภูมิจะลดลงถึงลบ 30 องศา หรือความแห้งแล้งในระยะยาวนานก็ไม่ทำให้เกิดความเสียหายกับมันได้ ต้นสนสีดาร์ยังคงเจริญเติบโตต่อไป ข้างต่างกับภาพของต้นหญ้าที่ผู้อธิฐานเพลงสดุดีใช้สำหรับคนอธรรม “พวกเขาจะงอกอย่างหญ้า และผู้ทำความชั่วทุกคนเจริญขึ้น – เพียงเพื่อจะถูกทำลายให้หมดสิ้นตลอดไป” ตรงนี้ไม่ใช่ที่จะแสดงความสะใจ นี่เป็นเรื่องของพระเจ้า ว่าเมื่อไหร่ และโดยวิธีใดที่พระองค์จะตัดสินความยุติธรรม ด้วยเหตุนี้เพื่อการจติการดำเนินชีวิตของเรา ขอให้เรามองไปที่ข้อความสำคัญในข้อ 12-15 (ดูเพิ่มสดุดี 89.15-17 และสุภาษิต 8.34-36)

ฝังรากในพระเจ้า (สดุดี 92.12-15; เยเรมีย์ 17.7-8)

“คนได้ปลูกมันไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า” ต้นที่ถูกปลูกในพระนิเวศของพระเจ้าคือคนที่หยั่งรากลึกฝังแน่นในพระเจ้า พวกเขาจะได้รับคำมั่นสัญญาว่า “มันเจริญขึ้นในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย” เยเรมีย์ให้ข้อเปรียบเทียบที่คล้ายกัน “คนที่วางใจในพระเจ้าย่อมได้รับพระพรคือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเจ้า เขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมน้ำ ซึ่งหยั่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ เมื่อแดดส่องมาถึงก็ไม่กลัว เพราะใบของมันคงเขียวอยู่เสมอ และไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล”

สิ่งสำคัญต่อการเจริญเติบโตของต้นไม้ ความมั่นคง และปริมาณของผลอยู่ที่ประสิทธิภาพของราก “รากที่ไม่ปรากฏให้เห็นนั้นสร้างการเจริญเติบโตของต้นไม้ รากส่งน้ำหล่อเลี้ยงชีวิตขึ้นสู่ต้น กำลังที่ต้นไม้ได้รับจากรากนั้นแผ่ขยายไปทุกส่วนจนถึงยอดกิ่ง ลำต้น กิ่ง ใบ ผล ทุกสิ่งกำเนิดและเติบโตจากรากที่ซ่อนอยู่ลึกในดิน คริสเตียนทุกคนที่เติบโต พัฒนา มีประสิทธิภาพ และต้องการสร้างผล ต้องการรากที่ฝังและหยั่งลึกในพระเจ้า การเติบโตเป็นใหญ่โดยที่รากของตนเองไม่หยั่งลึก

ลงดินนั้นอันตราย ความสัมพันธ์การติดต่อของเรากับพระเจ้าในการอธิษฐาน การใส่ใจฟังพระคำของพระองค์ และการเติบโตพัฒนาในความรักของพระเยซูคริสต์เป็นสิ่งจำเป็นต่อการมีชีวิตที่เกิดผล” (A.Kühner) (อ่านเพิ่ม โคโลสี 2.6-7; 3.1-3; เอเฟซัส 3.14-17) ชีวิตกับพระเจ้าคือบ่อน้ำที่เราควักดวงคุณภาพชีวิต

ยึดมั่นในพระเจ้า (สดุดี 92.13-15; ปฐมกาล 49.22-24)

โยเซฟเป็นคนหนึ่งที่ได้วิถีการดำเนินชีวิตของเขาสามารถเป็นแบบอย่างสำหรับเรา เมื่อคราวที่ยาโคบอวยพรบุตรของท่านก่อนที่ท่านจะสิ้นใจ ท่านได้มอบคำที่เฉพาะเจาะจงให้กับบุตรแต่ละคน “โยเซฟเป็นกึ่งที่เกิดผล เป็นกึ่งที่เกิดผลอยู่ริมน้ำพุ มีกึ่งพาดข้ามกำแพง” หากเรามองชีวประวัติของโยเซฟ เราจะพบว่ามีหลายสาเหตุที่สามารถขัดขวางการเจริญเติบโตที่เกิดผลของเขา นางราเชลมารดาของโยเซฟสิ้นชีวิตในคราวคลอดบุตรคนที่สอง และโยเซฟยังเป็นเด็กอยู่ พี่ชายของเขาอิจฉาที่เขาเป็นลูกคนโปรดของบิดา ถูกถอนรากขาดจากแผ่นดินบ้านเกิดอย่างสิ้นเชิง โยเซฟมาถึงอียิปต์ในฐานะทาส ไม่มีสิทธิใด ๆ และต้องพึ่งพาไมตรีจิตจากผู้บังคับบัญชา แต่ถึงกระนั้น เขาก็เติบโตใหญ่เป็นชายหนุ่มที่เห็นว่าการมีสัมพันธภาพกับพระเจ้ายิ่งมีความสำคัญต่อเขามากกว่าสิ่งอื่นใด

แน่นอนพ่อแม่ของเขาได้สร้างรากฐานความสัมพันธ์กับพระเจ้าโดยการเล่าถึงชีวประวัติของอับราฮัม โยเซฟคงรู้เกี่ยวกับคำมั่นสัญญาของพระเจ้าที่ว่า “เราจะอวยพรเจ้า และเจ้าจะเป็นพรต่อผู้อื่น” พ่อแม่ของเขาเคยเล่าเรื่องการเดินทางไปภูเขาโมริยาห์ที่ยากลำบากของอับราฮัมและอิสอัค และเรื่องการช่วยกู้ของพระเจ้าในวินาทีสุดท้าย (อ่านปฐมกาล 22.1-18) แรงคลาไຈจากชีวิตของบรรพบุรุษของโยเซฟคงจะนำเขาในการตัดสินใจที่จะติดตามพระเจ้า “ข้าพเจ้าก็ต้องการใช้ชีวิตร่วมกับพระองค์นี่เช่นกัน ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ได้” ขุมพลังของโยเซฟเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้อื่น “ไปทิฟาร์เห็นว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ เพราะทุกสิ่งที่โยเซฟกระทำพระเจ้าทรงให้เกิดความสำเร็จ” พัสดีในเรือนจำก็สังเกตเห็นคุณสมบัติที่ดีเด่นของโยเซฟเช่นกัน โยเซฟพบว่าในสถานการณ์ที่ไร้หวังของเขามีแต่การติดสนิทกับพระเจ้านั่นที่ช่วยให้เขาสามารถยืนหยัดอยู่ได้ (อ่านปฐมกาล 39.2-3,23)

ชีวิตที่ติดสนิทกับพระเจ้า (สดุดี 92.13-15; 55.22)

“ดั่งเช่นต้นไม้ที่อยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า เขาเติบโตใกล้กับพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา” การตอบรับทางเดินของพระเจ้าเปิดประตูให้กับโยเซฟผู้ชีวิตที่เกิดผลและที่เป็นพระพร เพราะพระเจ้าได้เข้าครอบครองเป็นที่หนึ่งในชีวิตของโยเซฟ ความขมขื่น และความแค้นเคืองจึงไม่มีโอกาสได้จับจองส่วนใดส่วนหนึ่งในจิตใจของเขา มิเช่นนั้นทุกครั้งที่เขาระลึกถึงความลำบากที่เขาเคยประสบ ความขมขื่น และความขุ่นเคืองก็จะถูกตอกย้ำฝังแน่นในใจเขามากยิ่งขึ้น การมีสามัคคีธรรมที่ลึกซึ้งกับพระเจ้าทำให้โยเซฟสามารถนำความรู้สึกและความนึกคิดของเขาให้อยู่ภายใต้การนำของพระเจ้า สิ่งนี้ช่วยให้เขาไม่ต้องดำเนินการภายใต้ภยันตรายที่ “ทำกับฉันอย่างไร ฉันก็จะทำกับคุณเช่นนั้น” โยเซฟสามารถพูดว่า “พวกท่านคิดร้ายต่อเราก็จริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำรงให้เกิดผลคืออย่างที่ยังเกิดขึ้นนี้แล้ว คือช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก” (อพยพ 50.20) (อ่านสดุดี 16.8; 34.6-8,19)

ชีวิตที่อยู่ภายใต้การนำของพระเจ้าเป็นชีวิตที่มีความหมาย ใครที่คัดง้างกำลังสำหรับการดำเนินชีวิตในแต่ละวันจากพระวาระของพระเจ้าจะเติบโต และงอกงาม และเกิดผล และแม้ในยามทุกข์ยากก็จะได้รับการปลอบประโลม และสามารถเดินในเส้นทางของเขาได้ เขาเป็นผู้ได้รับพระพรและเป็นผู้มีสุข “แต่ความปิติยินดีของผู้นั้นอยู่ในพระธรรมของพระเจ้า เขาภาวนาพระธรรมของพระองค์ทั้งกลางวัน และกลางคืน” (สดุดี 1.2) (อ่านสดุดี 119.148; โยชูวา 1.8; เยเรมีย์ 15.16) และผลพวงที่ออกมาคือ “มันแก่แล้วยังเป็นผล มันมีน้ำเลี้ยงเต็มและเขียวสดอยู่” ช่างเป็นทัศนคติที่สร้างกำลังใจ ไม่เพียงในวัยหนุ่ม และวัยกลางคน แต่ในวัยชราชีวิตของเรายังมีความสำคัญมากสำหรับกิจการของพระเจ้า

ชีวิตที่เกิดผลแม้ในวัยชรา (สดุดี 92.14-15 ; 37.18)

“แม้ในวัยชราเขายังผลิตผล เขายังเต็มด้วยพละกำลังและสดชื่นอยู่เสมอ ชีวิตของเขาเป็นพยานว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงรักษาคำมั่นสัญญาของพระองค์” ผู้สูงวัยที่ตั้งรากฐานชีวิตในพระเจ้า ในความรัก และพระปัญญาของพระองค์ สามารถถ่ายทอดแรงคลาไคลจากคลังประสบการณ์ของเขาให้กับคนหนุ่มสาวรุ่นหลัง มีคนเคยกล่าวว่า “เบื้องต้นของชีวิตเรารับเอามา ในช่วงกลางเราเลือกสรร ถิ่นกรอง วางแผนและทำให้เสร็จสมบูรณ์ และในวัยสูงอายุเราให้” สามิภรรยาผู้ย่างเข้าสู่วัยชราคนหนึ่งก็ไม่รอดพ้นจากพายุชีวิต ทั้งสองต้องยืนหน้าหลุมฝังศพของตัวเอง ตัวสามิเองก็รอดชีวิตอย่างหวุดหวิดจากบาดแผลอันตรายที่ได้รับในสงคราม หลังจากนั้นชะตากรรมก็เล่นงานเขาทั้งสองอีกหลายครั้ง อย่างไรก็ตามเขาทั้งสองยังคงความไว้วางใจและยึดมั่นในพระเยซู เราสามารถเปรียบเทียบเขาทั้งสองกับต้นสนสีดาร์ที่โถงอเพราะพายุ กิ่งก้านบางส่วนก็แตกหัก แต่เพราะหยั่งรากลึกในดิน ดังนั้นมันจึงยังออกลูกสนสีดาร์อยู่เสมอ สามิภรรยาวัยชราผู้นี้ได้กลายเป็นผู้สนับสนุนการอธิษฐานเพื่อคริสตจักรและพันธกิจการประกาศ เขาทั้งสองตระหนักถึงหน้าที่ของตนในการพิณพินเคราะห์

ข่าวต่าง ๆ จากหน่วยพันธกิจประกาศโลกอย่างละเอียด และหนุนหลังมิชชันนารีด้วยการอธิษฐาน
เผื่ออย่างเข้มแข็ง พวกเราควรจะเป็นพรต่อผู้อื่นเช่นกัน

พายุชีวิตอาจทำให้เราสั่นคลอน แต่ไม่สามารถถอนรากถอนโคน หากเราตั้งความไว้วางใจ
ในพระเยซู หากเราฝังรากชีวิตในดินที่เป็นพระวอนะของพระองค์ แล้วเราจะเป็นที่ช่วยเหลือและ
เป็นหลักให้กับผู้ที่กำลังมีปัญหาและเศร้าโศก โดยที่ตัวเราเองได้รับแรงใจจากพระเจ้า เราสามารถ
หนุนใจผู้ขาดกำลังใจ โดยที่ตัวเราเองได้รับการปลอบประโลมจากพระเจ้า เราสามารถปลอบโยนผู้
สิ้นหวัง เป็นการดีที่จะวางใจในพระเจ้าสุดจิตสุดใจ “พระองค์ทรงเป็นพระศิลาของข้าพระองค์ ใน
พระองค์ไม่มีความอธรรม” (อ่านเฉลยพระธรรม 32.4; 2ซามูเอล 22.31; สดุดี 31.19; สดุดี 18.31)